

Тогазъ той буря е стихийна,
Душата му е жарь и пламъкъ,
Свѣткавици очи му мѣтатъ,
Гърди му сж гранитенъ камъкъ.

Съ крила се носи той орлови
И съ благородството на лева
Руши той крѣпости вѣковни,
Срѣдъ врагове си ужасъ всѣва . . .

А послѣ става кротъкъ, миренъ
И непосилно се отдава
На своя кървавъ трудъ, срѣдъ който
Не дига шумъ за почестъ, слава !

Българката.

Другарка върна на мъжа си :
Дѣли тя съ него хлѣбъ и соль,
И скръбъ и радостъ задушевна, —
Въ живота знае своята роль

Тя искрена е, скромна много,
Сърдечно люби бащинъ кжтъ,
Стопанка тя е пѣстелива,
Безъ страхъ върви изъ своя пжтъ.

Тя милитѣ си рожби учи
Да бждатъ умни и добри,
Родината си да обичатъ
Отъ себе по вече дори.

Кога нападне ни страната
И влѣзе въ нея врагъ злодѣй,
Въ бой тя изпраща си дѣцата, —
Като спартанка се гордѣй ! . . .